Napsal uživatel Hanka Hosnedlová
Pátek, 03 Květen 2002 01:00

Nejčastější a v podstatě nejspolehlivější formou dopravy byl pro mne odjakživa stop. Navíc i těch pár korun, které v dávné minulosti představovala vlaková jízdenka, bývalo pro trampíka, zejména ve studentském období docela majlant.

Na začátku 60. let jsme mívali ještě šestidenní pracovní týden, a tak když se jelo někam na vandr, nezbývalo, než ve škole nebo v učení prostě seknout "áčko". Jednou na počátku léta mne zlákalo zvadlo na potlach spřátelené šumperské osady, což pro mě znamenalo cestu takřka napříč republikou. V sobotu ráno jsem tudíž stála s rancem na zádech na výpadovce na Prahu a snažila se ulovit náhodného stopa.

Ani v útlém mládí jsem neoplývala ostřížím zrakem, a tak jsem nanuka, jak se tehdy říkalo modrobílým policejním vozům, zaregistrovala až tehdy, když mi jeho brzdy zaskřípěly u špiček bot. Perlustrace nedopadla dobře - většinou jsem s sebou občanku nenosila, abych jí neponičila nebo neztratila. Takže mne příslušníci i s batohem naložili do auta a odvezli zpět do města s doporučením, abych si pro průkaz dojela domů, a stop že do budoucna také moc nedoporučují. Bydlela jsem na předměstí na druhé straně a v okamžiku, kdy policisté zmizeli, přijížděl právě trolejbus. Nikoli směrem mého bydliště, ale na onu vytouženou výpadovku, kde mě před chvílí slovili. Hupla jsem tedy do něj a o pár minut na to už jsem zase mávala na stejném místě na projíždějící auta.

"To snad není pravda," vyrazil ze sebe starší z policistů, když stejný "nanuk" se stejnou posádkou zastavil na stejném místě jako nějaké parodizující dejá vu. Znovu se konal přesun zpátečním směrem, tentokrát ale na oddělení VB, kde se mnou bylo sepsáno příslušné lejstro o zanedbání občanské povinnosti (v nošení osobního průkazu) a po třičtvrtě hodince mně vypoklonkovali ze dveří v přesvědčení, že jsem už dostatečně zpracovaná.

V těchto neplánovaných hrátkách jsem ztratila spoustu času, takže jsem se nemohla zdržovat další cestou pro občanku a zpět, tudíž jsem pěkně hupla do městské dopravy a hurá na svůj stopovací štafl. Ať to zní jakkoliv neuvěřitelně, za pár minut do třetice zastavilo přede mnou stejné policejní auto. Obě strany měly asi pocit, že je klepne pepka. Když starší policajt překonal náběh na infarkt, kdy jeho obličej připomínal sovětskou vlajku, poručil mi, abych do třetice nasedla do auta. A pak řekl kolegovi něco, co se mnou zacvičilo víc, než předešlé leknutí: "Odvez jí proboha aspoň do Sevětína, ať už zmizí z našeho rajónu pryč."

Na ten potlach jsem dojela tehdy včas a když jsem se vracela zpátky, vyhlížela jsem u Budějovic auto s důvěrně známou posádkou. Ale víckrát už jsem se s nimi nesetkala, čemuž byli oni asi stejně rádi jako já.